

Varför har Gud blivit människa? Svaret idag på den Heliga Familjens fest ger sig självt: därför att han ville leva i en familj och så helga varje familj. När Fadern i sin barmhärtighet sänder sin Son till oss, träder han in i ett vanligt mänskligt sammanhang, i en familj. Gud blir verkligen människa och delar den verklighet, som de flesta människor får glädjen att leva i, alltså familjen och dess gemenskap. Som människor är vi gemenskapsvarelser och inte som många fått för sig i dag individualister. Vi skulle kunna se på dagens högtid som ett profetiskt budskap som förstärker och påminner oss om att familjen är av avgörande betydelse både för Kyrkan och samhället, ja, för alla människor. Därför är det så viktigt att stärka familjens betydelse i vår individualistiska tid. Bara så kan vi hjälpa människor att växa upp som harmoniska och tillitsfulla personer. Familjen är inget hot mot individens rättmätiga frihet och egenvärde. Tvärtom är det just i familjen som vi lär oss att hantera vår vilja och frihet på bästa sätt för både oss själva och andra. Därför är det så viktigt att familjen fungerar som en kärleksfull miljö, där varje familjemedlem får erfara både barmhärtighet och respekt och samtidigt lära sig att ge det vidare till de andra.

Nu under Barmhärtighetens år måste varje familj bli påmind om sin kallelse att vara en skola i barmhärtighet. Det är ytterst viktigt för varje familj att inse det, eftersom varje människa blir så präglad av den familjeatmosfär där hon har vuxit upp. De sår vi får i vår barndom är väldigt svåra att läka och kan göra hela livet svårt för oss själva och de människor vi kommer i beröring med. Idag när vi får fira den heliga familjen, där Jesus levde med sin moder Maria och fosterfar Josef, ber vi att den godhet och barmhärtighet som rådde där får sprida sig till alla våra familjer. Familjen måste vara en helande, förlåtande och förbarmande miljö för de barn och unga, som växer upp i ett ofta svårt och krävande klimat, där mobbning, konkurrens och promiskuitet ständigt finns med som ett hot mot deras integritet. Därför får vi ställa alla våra familjer under den heliga familjens beskydd.

I dagens kollektbön bad vi: ”I den heliga familjen har du givit oss ett föredöme. Låt vårt liv tillsammans mogna i kärlek och enhet och fortsätta för alltid i vårt eviga hem”. Dessa ord låter oss ana att hela mänskligheten i Guds ögon är tänkt att vara som en enda stor familj. Allt människor är kallade att tillsammans mogna i kärlek här på jorden för att sedan få komma till sitt eviga hem hos Gud i hans härlighet. Varje liten familj är en viktig cell i denna mänsklighetens stora familj. I Kristi heliga Kyrka ser vi hur denna mognadsprocess i kärlek och enhet är tänkt att gå till enligt Guds plan. I varje församling i Kyrkan borde vi få en konkret illustration av detta. Därför är det så viktigt att man i församlingen bemödar sig

om att tillsammans skapa en sådan familjeatmosfär, där man tillsammans kan mogna i kärlek och enhet. Då kan vi också ge ett vittnesbörd i samhället där vi lever. I all ödmjukhet och i full insikt om våra egna begränsningar och tillkortakommanden kan vi som församling och Kyrka vittna om att det är Guds oändliga barmhärtighet, som ger oss kraft och möjlighet att stå ut med varandra trots våra olikheter och ändå, ja, just därför leva tillsammans som en familj. Men då behöver vi också förstärka vår tillit och öppenhet för det vi kan lära oss av den heliga familjen. Jesus, Maria och Josef har så mycket att ge oss, att lära oss, men vi måste också vilja öppna oss för dem.

”Detta är hans bud: att vi skall tro på hans Son Jesu Kristi namn och älska varandra så som han har befallt oss. Den som håller Guds bud förblir i Gud och Gud i honom” (1 Joh 3:23-24). Tron och kärleken är Guds gåvor till hans barn. De hjälper oss att bli kvar i Gud och skapa en helande miljö, både i familj och i församling, både i Kyrka och samhälle. Vi är ju kristna både hemma i familjens trygga sköte och ute i världens vimmel. Som Guds barn får vi sprida Guds barmhärtighet omkring oss som hans budbärare. Men för att kunna göra det måste vi också ha fått lära känna Gud och hans barmhärtighet, och det börjar alltid i familjen. Om vi inte har fått möta den barmhärtige Guden, om vi inte har lärt oss att be till honom och lita på honom i familjen, är det mycket svårare att ta till sig detta senare i församlingen. Varje kateket som undervisar barn och unga märker ganska snart vilka barn som fått med sig tron och tilliten till den barmhärtige Guden hemifrån. Det är en underbar uppgift för varje familj att skapa den gemenskap, där man alla lever av Guds nåd och barmhärtighet och mognar tillsammans i kärlek och enhet.

Dagens evangelium visar oss att Gud verkligen blivit en riktig människa. Som varje barn som växer upp måste också den tolvårige Jesus lära sig att stå på egna ben och lösgöra sig på ett äkta och sunt sätt. Det finns ju både ett gott beroende av familjens gemenskap och ett helt berättigat behov av oberoende, som varje ung människa måste lära sig. Hur mycket Jesus än älskade Maria och Josef, var det ändå gemenskapen med Fadern som var det allra viktigaste för honom. ”Visste ni inte att jag måste vara hos min Fader?” (Luk 2:49), säger han därför när föräldrarna hittade honom i templet. Här måste jag alltid tänka på de barn som väljer att gå i kloster eller att bli präster och hur deras föräldrar ofta har svårt att acceptera deras beslut. Gud är större än allt annat. Han har rätt att kalla människor till sin tjänst och lösgöra dem ur familjens gemenskap. Samtidigt får vi inte glömma att varje familj har sin urbild i den eviga kärleksgemenskap som den treenige Guden är. I Faderns och Sonens enhet i Anden finner vi modellen och förebilden för varje mänsklig gemenskap: för Kyrkan, för samhället och förstås också för familjen som sådan. Så stor är Guds barmhärtighet att vi får dela den.